

Kalibův zločin.

Obraz z podhoří. — Napsal: K. V. RAIS.

Nedomlel usmívaje se dobrácky přihlídl si krátké vlasy a starou mrázku posadil si do týla. Čekal, že žena něco poví, ale když na ni nepohlédla, řekl: "Mějte se tu hezky!" a dlouhýma nohama překračuje rozložené zboží vyšel. Sehnul hlavu máje v ramech a děláje sáhové kroky šel náysi ke své chalupě, pátému to stavení od Kalibův.

Smrz s Nedomlelkou dělali pak nádebi dřevěné i kuchyňské...

Když byli konečně hotovi, srovnali každý svoje, stále ještě počítající a měřící.

"Abyse si to zde nechali do večera," povídal Smrz, "nemusíte to smad teď o poledních nade všechny lidi vynášet, brousi to pak po člověku a pomlouvají."

"Ez se, tatínku, nehnevte, tof vite, že v takových chalupách, jako jsou naše, je každý kousek dobrý," omlouvala se Nana. "Zapláť vám to Pánbůh všecko, a už si nesejškejte, tof vite, že tam musíme všichni, a Pánbůh nám maminku, chvála Bohu, hezky dlouho zachováť."

Starý pokyvoval, ale na dechu nepohlédl.

"Vojta se musí oženit, eo by taky dělal, a vy si pěkně na vojenním odpočívate. Už jste to měli dávno hřládat a nemuseli jste se tak dlouho dít. Takový silák jako je Vojta měl už kolik roků vésti hospodářství," trhavě vykládala Smrz.

"I vždyť on to dávno všecko vedl," mírně připomněl otec.

"Vedl, vedl, ale vy jste se s maminkou dřeli a jak dřeli, místo eo by tu měla dávno býti hospodyně," kázala Nana.

"I ml, holka, vždyť už, že to pro vás bylo tak lepší, přece jsme vám ještě něčím mohli pomoci."

Smrz vzpříčil knír, stranou pohledl na tehána.

"Nesmíte si, tatínku, myslet, že děláme všecko jenom k vůli sobě, vždyť pamatujete na vás! Kdyby byl Vojta ženat, byli byste teď pěkně bez starostí, jak bude dít. Vy byste byl už na svém vojenním a syn by hospodářil stále stejně," věleji pokračovala deera.

"Ani jsme hoeha do toho nehnali. Maminka říkávala sama: I vždyť nemá zneškáno, dokud mi Pánbůh zdraví dá, dřím ráda a holkám můžu pomoci," bolně mluvil starý. Oči jakoby mu byly při těch slovech zapadly.

"Byla tuze dobrá ženská," pozvdychl Smrz a velmi vážně pokyvoval.

"Mili lidé, to já vím nejlíp," zasteská si otec.

"O rána do noci na nohách, do práce pořad jako chrt a dobráčka, inu, dobráčka," repetil zeť.

"Buďte bez starostí, tatínku, my vás jednoho ani druhého neopustíme, nestarejte se, že tu zhyne, vždyť jsme ve vsi, přes čtyři stavení není tak daleko, budu vám vařit, poklidím, pomůžu s dobyt-kem, táta taky přijde na pomoc. Někdy zase pobudete u nás a tak bude všecko zas dobře," tuze starostlivě i konejšivě hovořila Nana a zvolna přistupovala k otcí.

Smrz se při té řeči víc a více tevrošchami dlouhých, vzpříčených čmých obočí, čelo nad-nohou stáho se v chuměl vrásek a oba konce kníra měl vztyčeny.

"I vždyť jsme ba taky," zahušel, když dopovídal.

Nana se přikýle usmála.

"Bodejť, bodejť, ale u vás přce nemáte tolik pokdy, máte tu holkáku děti, tof jsou starosti, my s téma dvěma našima jsme dávno nejhorší přestáli!" vykládala.

Smrz přestlupoval.

"Musí se čas udělat! Ostatně Vojta se musí honem oženit, nedělá to dobrotu, když se cizí lidé ple-ton do stavení."

Nana zasmála se hlasitě:

"Cizí? Inu, pravda, když se cizí ple-ton, ale vlastní sestra přce není cizí!"

Pak stáli mlčky čekající, že o-tee zahovoří; ale mlčel.

"Tak půjdeme, švafičku, půjdeme!" opět přátelsky ptala se Nana.

"Půjdeme. S Bohem, pantáto, a nechte nám to tedy do večera. Kdybyste něco potřebovali, vkaž-ete."

"S Pánembohem, tatínku, zaplat vám Pánbůh," vzykala Nana a zástěrou utírala si oči.

Starý opět jen zakýval. Když Smrz s Nedomlelkou chvá-tali po návsi, povídal přítulmeně: "Mnoho jsme si nepopadli, vidíte, švagrová?"

Usmála se kysle: "Tof vite — Vojta byl odjakživa mazánek — aby mu neubýlo!"

Pak se rozešli; Smrzova chalupa stála níže, téměř na konci dědiny. Nedomlelka, vrazivši doma do světnice, spustila: "S tehou je kam jít — a vzít té k něčemu! Po-dívej se na Smrže, ten by jedno-mu všecko z dlaně vydíral!"

Muž neodpověděl, ale postaviv misu na stůl, vysypal brambory, které zatím uvařil. Dva hoši, o-blečení jenom do kalhot a košile, rozenčení, umounění i zardělí se-děli již za stolem.

"Vy vypadáte," mrzutě obráti-la se k nim matka, "můžu-li pak já z domu na krok; já vím, že zase máte kolena venku!"

Hoši, majíce hlavy sklopeny, již loupali.

"Pomodlíte se, beznabozi!" dur-dila se.

Starší, asi dvanáctiletý, počal říkat modlitbu: "Oči všech k Tobě důvěrně hledí, Hospodine!" Sot-va dopověděl a pokřivoval se, již matka znova se rozpovídala:

"Kdybys věděl, jak se ten ho-rák liehoti, je mu ještě málo, eo za nebožky maminky z chalupy vytá-hal, rád by ještě. Ale af jen se ne-omejli, já na Vojtu nedopustím a tatínek je tu taky!"

"I to jsou takovi chytráci lako-mí — ch-ch-ch —" přikyvoval Ne-domlel a jedl plným ústy.

"Jsou, jsou, do horoucíh pekel hnal by se za grošem," odvýtla trpce.

"A ten Jozka a Tonda Smrzů pořad nadávají," vmsil se do řeči mladší klučik, "pořad říkají, že jsme z hladového plemene."

"Mlé a jez!" obručila se matka, sedající k obědu.

Smrz vešel zamračen domů, prášek čepice na lavici, shodil ka-bát a sedl za stůl.

"Stálo to za tu zlost," úsměšně povídal ženě, jež zavářela drobe-nou polévku, "ale tahle Nana by se s člověkem prala, člověk by ne-věřil, že jste sestry."

"I vždycky se dívím, jak ta na-še Nana zlakostnila; je mi hanba křičet se pro kus hadru," odpo-věděla klidně.

"Ji není hanba, každý hadr je dobrý; a ona má dvě, ty jich tu-hle máš pět, to je starostí, aby ne-chodily nahy. Ale epe se už zase k pantátovi, jakoby těch klínů ještě málo byla odosila. Sedněš, Joz-ko! Už se chystá, jak bude v cha-lupě vařit, dojit — kam by to ve-dlo, Vojta se musí oženit, a to brzo, sie ho osídí o poslední!" přecházejí břeptal.

Smrzova již nesla polévku na stůl.

"Pojďte, halanti, člověku jde z vás hlava kolem!" volal otec, a čtyři děti jako stupínky hrnuly se ke stolu; páté spalo na modré, červené květované kolébee.

Když starý Kaliba ve světnici o-saměl, ještě chvíli seděl tak ne-hybně.

Rozvažoval o tom, eo tu přce slyšel, jak se Nana se Smrzem předháněl. Což Smrz — ten bý-val od jakživa hrabal, ale Nana bývala holka mírná, veselá, a teď se taky hrne jen za mamouem. Je-den se pořad dívá na druhého, aby žádný neměl víc. Nebožka kolikrát na ně zahrozila a říkala: "Má-je-losť tu i tam, dejte pozor, aby vás Pánbůh netrestal." Vdávaly se podle vlastní chuti, a jak to teď na obou místech vypadá! Bo-že, Bože!

Pak vstal, narovnával záda, dva-krátě přel světnici a vlonul se do světničky.

Vojta seděl tam u pootvěveného okna; opíraje hlavu o dlaně zírál na matku. Měla zapadlé, sežloutlé tváře, čelo lesklo se jí mdle jako vápenec a vronbily je rozěsáuté, řídké šediny. Hubené ruce měla křížem na prsou, ovinuté různem, a obléčená byla všecka černě.

Když starý mrtvou ženu spatřil, stáhl se mu obličej, oči přimhou-řil a jektaje dlaněmi sípavě za-plakal.

"Ta nás tu, hoehu, nechala," plačky řekl synovi.

Vojta neodpověděl, ale slyz vy-valily se mu na tvář.

"Tobhle nám neměla dělat, aspoň kdyby si byl Pánbůh vzal mne a ona zůstala, uměla snést tolik star-rosti — eo my teď tady!" kvílel otec.

Při denní lopotě v poli i do-ma v chalupě nikdy se vespolek nemazívali, leckdy za den sotva pohovořili, ale dobře věděli, jak měli se rádi.

A maminka jim teď odešla...

II.

"Pravou nehou napřed!" na prahu síně u Kalibů volal Smrz a vykročil na zásep. Vojta Kalibů volně vyšel za ním.

Oba byli oděni světečně, hylol odpoledne císařského posvěcení.

Na hlavách měli dnes klobou-ky, Smrz tvrdý, hodně již ohmata-ný, Kaliba měkký, široký, jenž k jeho veliké hlavě kaštanových, chundelovitých vlasů dobře slušel.

Smrz měl natočené kníry, a čer-né, namočené vlasy se mu leskly; šel lehece, rákosovou holi švihácky se rozpřáheje, se strany na stranu klátil hoření půli těla. Kaliba krá-čel zpřima, nohy v kolénkách málo prohýbal a tlapal celou nohou.

"Půjdeme zadem, nač se vysta-vovatí lidským jazykům," řekl Smrz a šel po zásep, již vronbily vyřezávané sloupy s trámeovým zábradlím.

Přšli zahradu a brankou vy-stoupili do poli. Kráčeli po mezi, na níž spleťaly se trsy zahnědlé, zenehané trávy a suché stonky žeh-říčku, plané urkve a jitrocele. Měkkoty po obou stranách byly řídece porostly zelení z vypadaného zrní, hodláky a dosyehávajícími plochými listy mateřílčicka. Hle-děl z nich tesklivě podzim.

"Abych se přiznal, jedu tuze těž-ko," duševně promluvil Vojta hla-vu máje skloněnou.

Smrz zatečil hoši.

"I to ti věřím, člověk ve tvých letech na takovou cestu vždy-cky ztěžka vychází. Ale jaká po-moc, vždyť máš rozum! Nana je sestra, svatá pravda, ale vlastní kapsaš je jí nade všecko. Lítá k vám jako spášená, u vás je víc nežli doma, běhá z chléva do sto-doly, ze stodoly na půdu. To bys, pane, dopad!" Manka je taky se-sťra, ale znáš ji, nemá tu povahu, aby sestře překážela a vtráala se mezi ni a vás. A cizí lidé by té o-slnili," břeptal.

"I věře mi, svare, že by mi dnešní živobytí taky bylo jedno," usmál se Kaliba.

"Dnes, hoehu, dnes, ale za něja-ká dvě léta zpíval bys jinou. Ted tu máš taky ještě tatínka, ale kdy-by tatínek odešel —"

"Kdyby mne nebožka maminka viděla!" povzděchl Vojta. "Když by to už musilo být, aspoň by po-radila, všemu tak dobře rozumě-la."

"Tomu porozumíš sám nejlíp, to mi věř. Nebuď bloudek, vždyť nejdeš na smrt; podiváš se, a když se ti něco neuzdá, dobrá, vícekrát tam nepůjdeš," rozplýval se Smrz.

Šli vozovou cestou mezi rovinou lánu, na nichž střídaly se porostlé měkkoty, zasehlá strniška obilná, tmavá jetelová, prožltlé ozimy, hnědozelené lučiny. Kolem cesty stály staré slivy, hrnše a jabloně, jejichž koše byly již smutně řídky, neboť na smětích třepetalo se jenom malíčko listků, mezi nimiž svítilo pozadí světlemodré oblohy nebo bílavých oblaků. Mohutné hrnše leskly se při záři podzimního slunce jako zlatem ověšené, každý ten listek honpal se jako žlutý kanárek. Dole pod stromy ležely kupky spadaného listí, jež chvílemi harašilo. Také koši stro-mů projel čásem zimní van, rozče-hral řídké, sehnoucí listoví a kra-jem zasešlehl zvláštní tichý, pra-skavý ševl, jakoby s těch bílých, plynoucích oblaků se snášel.

Předě rovinu vystupovali na straně táhlého pohoří, porostlého le-sem. Tmavozelená plocha surko-vého lesa prokvétala sivými, růžo-vými i zlatčlutými ostrůvky, jež tvořily koše stromů listnatých, ja-koby se hvozď teprve teď rozvíjel. Zatím byly to vybledlé barvy je-senní.

Po modré, čím blíže k slunci tím bledší obloze přeháněla se světlá oblačka; jak některý mráček přes slunce přelétal, jak jiné k němu se blížily, měnilo se osvětlení kra-jiny, stíny se přehupovaly, měni-li se všechny barvy starého hvoz-du. Hned bylo všecko tmavší,

50,000 KNĚH

ZDARMA MUŽŮM.

Ma Cenu \$10.00 Pro Každého Postizeného Muže.

Pak-liže trpíte kteroukoliv nemocí mužům tak vlastní, tedy Vás žádáme, byste si dopsali o jednu z těchto obdivuhodných knih. V té se jednoduchým a srozumitelným způsobem píše, jak každý muž, trpící otravu krve, životní slabostí, povlečením strádáním síly, reumatismem, nemocemi dlaní, žaludku, jater, ledvin aueb nemocí měchýře, může býti trvale vyléčen ve svém vlastním domově. Jste-li zklaman a zruven peněžitými obětmi, tu tato "Zdarma Kaliba Mužům" bude mudi pro Vás cenný sta dolarů. Pof Vám proť trpíte a jak můžete ošetřit nabytí stálého a trvalého zdraví. Tisíce mužům vráceno bylo dokonale zdraví šla a možnost za pomoci této cenné knihy. Jest to skla-díte vědomosti a obsahuje právě to co každý muž vědět má. Pamatujte že tato kniha jest naprosto zdarma. My zaplatíme postovené. Ochlíte tento "ZDARMA KUPON" a zaslete nám ho dnes a my Vám zasleme jeden výtisk této cenné knihy úplně vyplacené.

ZASLETE DNES TENTO KUPON NA KNIHU ZDARMA.

DR. JOS. LISTER & CO., B. 706 Northwestern Bldg., 22 Fifth Ave., Chicago.
Pánové — Zájímám se o Vaši nabídku, "Knihu zdarma" a tešilo by mne, kdybyste mi ihned jeden výtisk zaslali.

Jméno.....
Pošta.....
Stát.....

Dr. F. A. Sedláček
OMAHA, NEB.
Úřadovna: 1270 So. 10th Street
proti Hotelu Prague
Tel. Red 4912.
RESIDENCE: 1451 So. 11th Street
Tel. Douglas 4286.
Dopoledne s Dr. Allisonem v nemocnicích.
V ÚřADOVNĚ od 2 do 5 hod. odpo.
6:30 do 8 hod. večer.
V neděli od 10 do 1 hod. odpo.

Dr. J. W. Koutsky
ČESKÝ LÉKAŘ
24. a N Str., South Omaha.
Úřadní hodiny: Od 9 do 12 hod. dop.
Od 2 do 5 hod. odp.
Od 7 do 8 hod. večer.
Telefon v úřadovně a obydlí: 142.

Dr. C. Rosewater
ČESKÝ LÉKAŘ A RANHOJČ.
Úřadovna: 222 "Bee Building".
Úřadní hodiny: Od 11—12 dop.; od 2—3, od 5:30—6 odp. — V neděli od 10—12 dopol.
Telephones — Bell — D 1217 Residence D 504 Office
Independent — A 1317 Residence A 1504 Office
Obydlí — 2117 Jones Str.

Dr. J. F. Kálal,
český lékař a ranhojč.
Úřadovna v 24. a M ul. Tel. 773. Úřad-
ní hodiny: Od 10:30 do 12; od 2 do 5.
Doma večer od 6 hodin.
Obydlí: 275 Jižní 22. ul. — Tel. 351.

Dr. Geo. F. Šimánek
český lékař a ranhojč
v čísle 1262 Jižní 13. ul., Omaha.
Úřadní hodiny: Od 2 do 4:30 odp.;
od 6:30 do 7:30 večer. — Tel. 3769.
Res. Tel. Douglas 1964.
Úřadovna 294-5 Brown Bldg., Omaha,
Telefon Douglas 4541.

Dr. F. H. Kučera
český lékař a ranhojč
VE VERDIGRE, NEB.
V každé době a do okolí jede za sa-
volání. 3948
Farmerský telefon v úřadovně.
Jest hotov posloužití krajanům!

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 119.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahrové na celém světě.

FRANK YUN
vlastní čistě a hojně zásobený
řeznický a uzenářský obchod
v čís. 2206 již. 16. ul., Omaha.
Bohatý výběr čerstvého masa, nejlepší jakosti a
za ceny nejnižší. Všecké výrobky uzenářské
těž se té nejlepší pověsti. Objednávky možno
učinití telefonem. Douglas 3422.

**PURE CALIFORNIA
WINES & BRANDIES**

Jos. Bernard
620 Blue Island Ave.
CHICAGO
ILL.

Výborná vina kalifornská a importova-
ná. vody minerální, brandy a všeho druhu li-
hoviny zasílají se do všech částí Spoj. Států.
Pište si o cenník!

Jos. Bernard, 620
Blue Island Avenue,
CHICAGO, ILLINOIS.